

Vanin:

Janezkova pogača.

S kosom pogače
Janezek moško
se je gostil,
a poželjivo
kužek sosedov
je sline cedil.

Kužek pa jezen
vanj je zalajal,
vanj je poskočil -
Janezku padla
slastna pogača
v prah je na tla.

Janezek brzo
v slastno pogačo
delal je ham
in posmehljivo
gledal je v kužka,
češ: nič ne dam!

Janezek k mami
se je pricmeril:
o joy . . .
Kužek s pogačo
pa je vesel bil:
hav, hov!

Leopold Turšič:

Pogovor z lastovkami.

Lastavičke, ljube moje ptičke! Zdaj je maj... Iz daljne zamorske dežele ste spet nazaj priletele v naš mili slovenski kraj. — V mojo domovino — o, kako jo ljubim! Ne vem, kaj bi zanjo dal! Življenje, četudi življenje, samo da bi božji blagoslov nad njo kraljeval...

Kaj ni pri nas res lepo? Poglejte te cvetne gričke! Na njih so obsedele cerkvice bele kot pohlevne golobičke... Pod grički vasice kažejo svoje rádostno lice, med hišami vrtički cvetoči, dehteči sanjajo o zadovoljnosti in sreči — — o! Povejte, moje ptičke,

je še kje tako? Saj ste že videle mnogo sveta, je-li kje lepši prostorček kot ta?

Ptičke lastovičke, ve imate dve domovini: pri nas poleti, za morjem pozimi. Katera je lepša? Kajne, po vsaki enako koprnite, kadar iz ene v drugo letite? — O, tudi jaz imam dve, eno — slovensko, drugo — nebeško! V drugi seveda še nisem bil, a vendar tako po nji koprnim! Pisano je, da oko še lepše ni videlo, da lepše človeško srce še ni občutilo... Zato pa jo daje dobri Bog samo tistim v plačilo, ki ga ljubijo iz dna srcá in se v njegovi milosti ločijo s tega sveta. — Lastavičke, o, ko bi bil tudi jaz srečen tako!

Kaj bi vas več nadlegoval, ljube moje ptičke! Razpnite perutničke in tjale v vasico poletite! Tam je moj rodni krov. Prosim vas, nikar se ga ne ognite! Tudi letos pod njim svoja gnezdeca pripnite, lepo žvrgolite, mladičke zvalite, da bo v rodni hiši vedno božji blagoslov!...

